

Arrest

nr. 326 260 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2025 houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien het verzoekschrift dat op 29 april 2025 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECOSTER, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 oktober 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 oktober 2023 werd een terugnameverzoek verstuurd naar de Franse asielinstanties, die dit verzoek op 8 november 2023 aanvaardden op grond van artikel 18, §1, b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 22 november 2023 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen tien dagen, op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20, §5 van de Dublin III-verordening. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 309 282 van 4 juli 2024.

1.2. Op 16 mei 2024 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij nam op 14 juni 2024 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringend noodzakelijkheid werd door de Raad verworpen met het arrest nr. 308 707 van 24 juni 2024.

1.3. Op 22 augustus 2024 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 10 december 2024 werd verzoekers raadsman ervan ingelicht dat de asielpcedure gesloten werd door verwerende partij omdat het medisch getuigschrift zijn afwezigheid op de afspraak niet rechtvaardigt. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot schorsing en nietigverklaring in, dat gekend is bij de Raad onder het rolnummer CCE 331 013.

1.4. Op 11 december 2024 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Deze beslissing werd echter ingetrokken op 30 april 2025.

1.5. Op 10 februari 2025 nam de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Hiertegen diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 335 653.

Dit vormt de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: R. G.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: Basawel

nationaliteit : Afghanistan

het voorwerp van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 10.02.2025

Overwegende dat op 10.09.2024 een akkoord werd bekomen van Frankrijk op grond van artikel 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29§1 van de Dublin Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29§2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9§2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29§2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat artikel 51/5, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) het volgende stelt : “Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving. Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn

verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.”

Overwegende dat artikel 51/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) het volgende stelt : “Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn [1 verzoek om internationale bescherming.”

Overwegende dat de betrokkene in overeenkomst met artikel 51 van de wet van 15.12.1980 is onderworpen aan een algemene verplichting tot medewerking, hem opgelegd vanaf het moment dat hij een verzoek om internationale samenwerking heeft ingediend, in het kader van het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat die verantwoordelijk is om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen.

Overwegende dat artikel 13 van Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 eveneens voorziet in de verplichting van de aanvrager om onmiddellijk of op een specifieke datum contact op te nemen met de bevoegde autoriteiten of persoonlijk te verschijnen.

Overwegende dat op 10.02.2025 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29§2 van de Dublin Verordening omdat:

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat de betrokkene op 23.10.2023 een 1ste verzoek om internationale bescherming indiende in bij onze diensten. Frankrijk stemde op 08.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013. De betrokkene keerde zelf terug naar Frankrijk, waardoor werd voldaan aan het akkoord.

De betrokkene keerde terug vanuit Frankrijk naar België en diende op 16.05.2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Frankrijk stemde op 07.06.2024 opnieuw in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013. De betrokkene werd op 26.07.2024 door onze diensten gedwongen overgebracht naar de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Frankrijk.

De betrokkene keerde opnieuw terug vanuit Frankrijk naar België en diende op 22.08.2024 een 2de volgend verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Frankrijk stemde op 10.09.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 28.08.2024 gehoord door onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. Na zijn gehoor werd de betrokkene vervolgens op 19.09.2024 uitgenodigd bij onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. De betrokkene bood zich niet aan voor deze afspraak. Middels zijn advocaat verstuurde de betrokkene via mail op 26.09.2024 een attest door, waaruit blijkt dat hij op 19.09.2024 een medisch afspraak had bij het Rode Kruis.

De betrokkene werd opnieuw uitgenodigd om zich op 01.10.2024 aan te bieden bij onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. De betrokkene bood zich ook ditmaal niet aan voor deze afspraak. Middels zijn advocaat verstuurde de betrokkene via mail op 30.09.2024 een medisch attest op voor betreffende periode 30.09.2024 t.e.m. 04.10.2024. Uit dit attest, waarin ‘sortie autorisée’ werd vermeld, blijkt dat de betrokkene zijn huis weldegelijk mocht verlaten.

Desondanks werd de betrokkene opnieuw uitgenodigd om zich op 14.10.2024 aan te bieden bij onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. De betrokkene bood zich echter ook ditmaal niet aan voor zijn afspraak. Middels zijn advocaat verstuurde de betrokkene via mail op 21.10.2024 een medisch attest op voor betreffende periode 14.10.2024 t.e.m. 17.10.2024. Ook in dit attest werd ‘sortie autorisée’ vermeld, waaruit blijkt dat de betrokkene zijn huis weldegelijk mocht verlaten.

Wegens de steeds voorgelegde medische attesten werd de oproepingsplicht op de laatste uitnodiging aangevuld als volgt: “Indien u binnen de vijftien dagen na oproepingsdatum geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt u geacht afstand gedaan te hebben van uw verzoek om Internationale Bescherming. Indien er medische redenen zijn waardoor u niet kan aanwezig zijn, kan u zich in diezelfde week op éénder welke werkdag aanbieden om stipt 9.00 uur, medische redenen, bij voorkeur gestaafd door een onbekwaamheidsattest.”

De betrokkene gaf binnen de vijftien dagen geen gevolg aan zijn oproeping. De afwezigheidsattesten die de betrokkene telkens middels zijn advocaat heeft voorgelegd, tonen volgens ons onvoldoende aan dat de betrokkene zich niet kon aanbieden voor zijn afspraak bij onze diensten in het kader van zijn lopende procedure. De attesten melden namelijk dat de betrokkene ziek is, maar dat hij het huis weldegelijk mag

verlaten. Als gevolg hiervan werd de betrokkene op 14.10.2024 door onze diensten geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werd de betrokkene op 11.12.2024 ook het voorwerp van een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 18.12.2024 betekend via aangetekende zending op de gekozen woonplaats van de betrokkene, zijnde 'Rue de la (...) 2/004, (...)'. De betrokkene werd hierbij gewezen op de medewerkingsplicht die op hem rust in toepassing van artikel 74/22 van de wet en de gevolgen indien hij deze plicht niet respecteert. Artikel 74/22 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: "Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan."

Bijgevolg zijn onze diensten eveneens genooddaakt om de betrokkene als ondergedoken te beschouwen. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan zijn oproeping, leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.

Overwegende derhalve dat de betrokkene, door niet te verschijnen op de oproeping voor de voortzetting van zijn procedure, zijn verplichtingen niet nakomt en dus niet meewerkt met de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor zijn overdracht aan Frankrijk.

Overwegende dat de betrokkene op de hoogte is gesteld van zijn verplichtingen in het kader van zijn procedure en dat de betrokkene is gewaarschuwd voor de gevolgen indien deze verplichtingen niet worden nagekomen.

Gelet op het feit dat overeenkomstig artikel 51/5, § 6, lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin het begrip onderduiken als bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt gedefinieerd, het redelijk is om aan te nemen dat de betrokkene het voornemen heeft aangetoond om zich te onttrekken aan de bevoegde nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van zijn overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde deze overdracht opzettelijk te verhinderen.

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de administratie een individueel onderzoek heeft uitgevoerd naar de situatie van de verzoeker in het licht van de objectieve elementen die specifiek zijn voor het betrokken geval, namelijk het feit dat de verzoeker geen medewerking verleent aan de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor zijn daadwerkelijke overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat derhalve kan worden aangenomen dat de betrokkene opzettelijk de bevoegde nationale autoriteiten ontwijkt om zijn overdracht uit te voeren, teneinde deze laatste te dwarsbomen.

Gelet op het voorgaande zijn de Franse autoriteiten conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening op 10.02.2025 in kennis gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en werd gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden."

1.6. Op 17 maart 2025 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 22 april 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

2. Over het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De vordering strekt ertoe om de door hem aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2.1.2. Artikel 39/85, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. [...]”

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de advocaat van verzoeker de versnelde behandeling vordert van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat ingediend werd tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer van 10 februari 2025.

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 1 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat ten aanzien van verzoeker op 22 april 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (bijlage 26quater), evenals een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. De tenuitvoerlegging van deze beslissing moet bijgevolg worden beschouwd als imminent zodat het verzoek om voorlopige maatregelen moet worden aanvaard.

2.1.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het initiële beroep tegen de beslissing van 10 februari 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, aan de post via aangetekende zending werd overhandigd op 19 februari 2025 zodat de beroepstermijn conform artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet werd geacht in te gaan op maandag 24 februari 2025 en eindigde op dinsdag 25 maart 2025. Het op 27 maart 2025 ingediende beroep zou bijgevolg laattijdig zijn.

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker afdrukken van deze zending neer, met trackingnummer, waaruit blijkt dat de post de zending pas aan de verzoekende partij overhandigde op 4 maart 2025 heeft afgeleverd. Zij weerlegt aldus het in artikel 39/57, §2, bepaalde vermoeden. Het verzoek om voorlopige maatregelen is tijdig. De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

- De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
- De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van:

- artikelen 26 en 29 van de Verordening 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna, “Dublin Verordening”);
- artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (“Vw”);
- het fundamenteel recht op een eerlijke administratieve procedure, principe van Europees recht, namelijk gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gewaarborgd in Belgisch recht door de algemene rechtsbeginselen van een behoorlijk bestuur, specifiek het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen;
- de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 26 van de Dublin-Verordening:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.

[...]”

Artikel 29 van de Dublin-Verordening:

«1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het overleg en de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in geval van uitgestelde of te laat verrichte overdracht, overdracht na impliciete aanvaarding, overdracht van minderjarigen of afhankelijke personen, en overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure »

Artikel 51/5 84 Vw:

“8 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, 8 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats

vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

[...]

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

[...]

8 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in de volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken"

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours, à la juridiction

compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014 het belang benadrukt van de belangen die de verplichting tot formele motivering beoogt te waarborgen op de volgende wijze (B.9.5):

“Het recht op de uitdrukkelijke motivering maakt het mogelijk het jurisdictionele toezicht op de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte en de inachtneming van het beginsel van de wapengelijkheid in het kader van het administratief contentieux te versterken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, die de bestuurde in staat moet stellen te beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, zou zijn doel voorbijschieten indien die bestuurde de motieven die de beslissing verantwoorden pas te weten kan komen nadat hij beroep heeft ingesteld.”

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, principe van Europees recht, namelijk gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en gewaarborgd in Belgisch recht door de algemene rechtsbeginselen van een behoorlijk bestuur, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, en het recht om te worden gehoord, vereisen dat verwerende partij de vreemdeling uitnodigt, of ten minste “in staat stelt”, om argumenten aan te voeren tegen de beslissingen die hij voorstelt te nemen (onderstreping toegevoegd) :

«qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERSTE ONDERDEEL

Onbevoegdheid van de auteur van de akte en schending, door verwerende partij, van artikel 26 van de Dublin- Verordening, artikel 51/5, §4 VW, de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid, en de motiveringsplichten, daar zij een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn aanneemt hoewel er geen beslissing tot overdracht bestaat, maar wel een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker heeft afgezien van zijn verzoek om internationale bescherming en waarbij de asielpcedure wordt beëindigd.

Artikel 26 van de Dublin-Verordening bepaalt belangrijke waarborgen bij het aannemen van een “overdrachtsbesluit”, o.a. het feit dat een overdrachtsbesluit dient genomen te worden en ter kennis worden gebracht van de betrokkene (“de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat »), en informatie over de rechtsmiddelen (“bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen »). In casu werd geen dergelijke beslissing aangenomen, noch betekend, wat ook niet betwist wordt door verwerende partij (stuk 7).

Conform artikel 51/5, 84 VW “wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Artikel 29 DV stelt dat de overdracht enkel mogelijk is na kennisgeving van het overdrachtsbesluit (die in casu niet bestaat), en dat de verlenging van de termijn enkel mogelijk is indien de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet kon uitgevoerd worden voor bepaalde redenen.

Er bestaat in hoofde van verzoeker geen overdrachtsbesluit, en er werd hem zulke beslissing niet betekend. In tegendeel, verwerende partij heeft een beslissing aangenomen waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker heeft afgezien van zijn verzoek om internationale bescherming en waarbij de procedure wordt beëindigd, en dan een bevel om het (Schengen-) grondgebied te verlaten, waarbij hij gelast wordt naar Afghanistan terug te keren.

Verwerende partij kan verzoekers verzoek om internationale bescherming niet als beëindigd beschouwen, hem gelasten terug te keren naar Afghanistan (bijlage 13) en niet naar Frankrijk (bijlage 26quater), en tegelijkertijd de termijn voor overdracht aan Frankrijk verlengen.

Verwerende partij schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, had de bevoegdheid niet om zo'n een beslissing te nemen, en de motivering van de bestreden beslissing is niet passend noch verstaanbaar.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 29.2, van de Dublin-verordening, artikel 51/5 VW, de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid, alsmede artikel 62 VW en de wet betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, aangezien verwerende partij geen geldige motivering aanvoert voor de verlenging van de termijn, noch een geldige motivering geeft voor het feit dat verzoeker "is ondergedoken" in de zin van deze (eerste) bepaling.

Verwerende partij grond ten onrechte de bestreden beslissing op de bewering dat "de betrokkene geen gevolg gaf aan zijn oproeping". De motivering met betrekking tot de vermeende onderduiking die het materieel onmogelijk zou maken de overdracht uit te voeren rust dus op het feit dat verzoeker niet verscheen op de oproepingen.

Hier moet worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk, via zijn raadsman, gevolg heeft gegeven aan de oproepingen door telkens medische attesten neer te leggen (stukken 3 à 5).

Uit de medische documenten blijkt duidelijk dat de arts heeft vastgesteld dat verzoeker voor medische redenen niet in staat was om zich te begeven naar zijn afspraken bij de administratie. Dat hij niettemin uit zijn huis mocht doet hieraan geen afbreuk. Het is onredelijk om de mogelijkheid om het huis te verlaten, bijvoorbeeld om medicijnen te kopen, te verwarren met de medische mogelijkheid om naar een administratieve afspraak te gaan. De arts hoeft geen details te geven over de redenen waarom hij of zij tot deze conclusie is gekomen (zoals moeite met bewegen, te hoog besmettingsrisico, zwakte door stress, valrisico, enz.) Dit valt onder het medisch beroepsgeheim. Verweerster heeft ten onrechte geoordeeld dat het medisch attest niet getuigde van een geldige medische reden voor de afwezigheid van de afspraak, en haar eigen veronderstellingen laten prevaleren boven die van de arts.

In huidig geval is het duidelijk dat verzoeker niet de bedoeling had om "buiten het bereik te blijven van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht", maar in tegendeel ter beschikking blijft van de instanties, aangezien hij zijn afwezigheid telkens uitdrukkelijk heeft gemotiveerd en hij een nieuwe afspraak heeft verzocht.

Het is derhalve ten onrechte dat verwerende partij met deze elementen geen rekening houdt, terwijl deze van uiterst belang zijn en duidelijk aantonen dat verzoeker niet onderdook maar omwille van buitengewone omstandigheden (ziekte) zich niet kon aanbieden op de afspraken.

Bijgevolg is er geen sprake van materiele onmogelijkheid om de overdracht uit te voeren voor de termijn van 6 maanden, en de motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende noch passend. De beslissing rust op een gebrek aan zorgvuldigheid en appreciatiefouten.

De motivering laat niet toe te besluiten dat verwerende partij zich in de onmogelijkheid bevond de overdracht uit te voeren binnen de oorspronkelijke termijn: er werd geen adrescontroles uitgevoerd, geen andere poging ondernomen om verzoeker te contacteren (rechtsreeks of via zijn raadsman). De afwezigheid van verzoeker op de oproepingen werd naar behoren gerechtvaardigd door zijn raadsman. Daaruit mag redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat er sprake was van een materiële onmogelijkheid.

Verwerende partij meent dat verzoeker "geen medewerking verleent". Verzoeker heeft echter steeds gereageerd op de oproepingen van DVZ, een voor nieuwe afspraken gevraagd.

Er zij aan herinnerd dat artikel 29 van de Dublinverordening bepaalt dat de overdracht “zo spoedig als praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen zes maanden” moet plaatsvinden. Deze termijn kan bij wijze van uitzondering worden verlengd indien de betrokkene is “ondergedoken”.

In het arrest Jawo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (zaak C-163/17, Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik, 19 maart 2019), heeft het Hof het begrip ‘vlucht’ bedoeld in artikel 29 van de Dublin III-Verordening gedefinieerd, rekening houdend met de “materiele onmogelijkheid” (eigen onderstreping):

“56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets — in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht —, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, “zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd — gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen — de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.”

Er zij op gewezen dat deze rechtspraak haaks staat op de praktijk van verwerende partij, en met name op haar beoordeling en besluitvorming in deze zaak. De verlenging van de termijn moet uitzonderlijk blijven, gelet op het doel van snelheid: een verlenging met een jaar is in dergelijke omstandigheden niet gerechtvaardigd.

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend noch afdoende is.

Er werd door de gemachtigde niet na zorgvuldige feitenvaststelling geconcludeerd dat verzoeker met onbekende bestemming is verdwenen of is ondergedoken zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft artikel 51/5, 86 VW, haar zorgvuldigheidsplicht en verzoekers recht om te worden gehoord geschonden, daar verzoeker niet over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd noch in de gelegenheid werd gesteld om zijn argumenten effectief en nuttig te doen gelden tegen een potentieel risico op onderduiking aangezien hij niet op de hoogte werd gebracht van de belangrijke elementen die in het beslissingsvormingsproces naar voren moeten worden gebracht om zijn belangen te verdedigen.

Zoals hierboven benadrukt mag verwerende partij maar tot de conclusie komen dat verzoeker onderduikt, en de termijn verlengen, indien bewezen wordt dat de gevolgen van een onderduiking zoals bedoeld in artikel 29 Dublin-verordening hem werden uitgelegd, dat hij op geldige wijze werd ingelicht. Uit niets blijkt dat deze informatie aan verzoekende partij werden meegedeeld, en dit mag, aangezien het belang daarvan, ook niet verondersteld worden (zie ook art. 4 Dublin-Verordening).

Had verwerende partij de rechten van verzoeker geëerbiedigd en had ze hem naar behoren geïnformeerd en toegestaan zijn argumenten met betrekking tot een voorgestelde verlenging van de overplaatsingstermijn naar voren te brengen op grond van het feit dat hij zou "ondergedoken" zijn, dan zou verzoeker verschillende elementen hebben ingeroepen die van invloed zouden zijn geweest op het beslissingsvormingsproces, met name:

- dat hij geen verplichte plaats van inschrijving toegewezen kreeg door Fedasil et derhalve op straat slaapt ;*
- dat hij ter beschikking bleef en blijft van verwerende partij en dat hij dus niet "buiten bereik" of "ondergedoken" is; dit is ook mogelijk via zijn raadsman; verwerende partij heeft niet eens geprobeerd om een woonstcontrole uit te voeren of rechtsreeks of via zijn raadsman contact met verzoeker op te nemen alvorens te verklaren dat hij was "gevlucht", hetgeen "een minimum" is voor een relevante en geïnformeerde beslissing, met eerbiediging van het recht om te worden gehoord;*
- dat een verlenging van de termijn van één jaar geen rekening houdt met de huidige en persoonlijke situatie van verzoeker: de vraag rijst waarom de maximumtermijn voor de verlenging wordt opgelegd wanneer verzoeker duidelijk niet onderduikt of onvindbaar is, wat verwerende partij wist vooraleer de bestreden beslissing te betekenen.*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft ook in zaak C-163/17 (Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik) beklemtoond dat het van belang is "gedubbeleerde" personen te informeren voordat tegen hen een besluit tot verlenging van de overbrengingstermijn wordt genomen (eigen onderstreping):

"62. Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

63. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij

vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

64. Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.”

Verwerende partij kan zich niet beroepen op het feit dat verzoeker "buiten bereik blijft" om zich te onttrekken aan de verplichting om zijn recht te worden gehoord te eerbiedigen en de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen, aangezien verzoeker gemakkelijk kon worden gelokaliseerd, hetzij door rechtstreeks contact op te nemen met hem, hetzij via zijn raadsman.

In casu heeft verwerende partij niet de nodige voorzorgsmaatregelen genomen om ervoor te zorgen dat verzoeker naar behoren werd geïnformeerd over zijn rechten en verplichtingen in het kader van de Dublinprocedure en meer bepaald de verlenging van de termijn.

Evenmin heeft zij getracht naar behoren informatie in te winnen over het vermeende risico op onderduiken dat zij hem in de beslissing toeschrijft.

Verwerende partij, die het initiatief heeft genomen de overdrachtstermijn te verlengen, waarvan de gevolgen ongunstig zijn voor verzoeker, aangezien hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenst voort te brengen en deze beslissing dit in gevaar brengt of althans vertraagt, had zich naar behoren moeten informeren en verzoeker moeten uitnodigen om zijn argumenten naar voren te brengen.

Door dit niet te doen, alhoewel verzoeker informatie had kunnen geven die de beslissing had kunnen beïnvloeden, heeft verwerende partij de betrokken bepalingen niet nageleefd.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In het eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat er, gelet op het feit dat hij op 11 december 2024 geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming, op het ogenblik van de thans bestreden beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn, geen geldige overdrachtsbeslissing meer bestond. Bijgevolg zou er geen rechtsgrond zijn om die termijn te verlengen.

De Raad merkt op dat de verlenging van de overdrachtstermijn steunt op artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening en gericht is tot de verantwoordelijke lidstaat, met name Frankrijk. De juridische grondslag voor de verlenging wordt gevormd door het terugnameakkoord waarbij Frankrijk zich op 10 september 2024 akkoord verklaarde met de terugname van verzoeker. Overeenkomstig artikel 29, lid 2 geldt een overdrachtstermijn van zes maanden, die in geval van onderduiken van de verzoeker kan worden verlengd tot maximaal achttien maanden. Dit is in casu gebeurd. De verwerende partij was dus bevoegd om deze termijn te verlengen.

Het feit dat verzoeker, krachtens artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet, geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming, vóór de uitreiking van een formele beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater), doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 26quater is immers een beslissing die zich richt tot verzoeker als individu, terwijl de verantwoordelijkheid van Frankrijk voortvloeit uit de interstatelijke toepassing van de Dublin III-verordening en losstaat van de interne Belgische verblijfsprocedure.

Volgens artikel 7, lid 2 van de Dublin III-verordening wordt de verantwoordelijke lidstaat bepaald op het ogenblik dat een verzoek om internationale bescherming voor het eerst wordt ingediend. Die verantwoordelijkheid blijft behouden, tenzij één van de in artikel 19 genoemde uitzonderingen van toepassing is. Artikel 19 voorziet onder meer dat de verantwoordelijkheid vervalt indien een andere lidstaat een verblijfstitel verleent of indien wordt aangetoond dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten.

In het onderhavige geval werd Frankrijk aangeduid als verantwoordelijke lidstaat op basis van het eerste verzoek van verzoeker van 21 november 2022. Na een eerste overdracht aan Frankrijk keerde verzoeker terug naar België en diende hij opnieuw verzoeken in op 16 mei en 22 augustus 2024. Naar aanleiding van laatstgenoemd verzoek bevestigde Frankrijk op 10 september 2024 zijn bereidheid tot terugname. De verwerende partij baseerde zich bij haar beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn op dit akkoord, in het kader van een vierde verzoek van verzoeker van 17 maart 2025.

Er zijn geen aanwijzingen dat Frankrijk zich van die verantwoordelijkheid heeft willen ontdoen of dat verzoeker een verblijfstitel heeft verkregen van een andere lidstaat. Evenmin is aangetoond dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. Bijgevolg kan het verzoek van 17 maart 2025 niet worden aangemerkt als een “nieuw verzoek” dat aanleiding zou geven tot een hernieuwde vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Tot slot stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 11 december 2024 aan verzoeker werd betekend (bijlage 13), op 30 april 2025 werd ingetrokken.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.2.3. In het tweede onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat hij zich zou hebben onttrokken aan de overdracht, onvoldoende gemotiveerd is. Verzoeker voert aan dat hij, via zijn raadsman, wel degelijk heeft gereageerd op de oproepingen van de verwerende partij, en daarbij telkens medische redenen inriep voor zijn afwezigheid. Hij stelt dat uit de overgelegde medische attesten blijkt dat zijn behandelend arts hem om medische redenen niet in staat achtte zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het feit dat hij zijn woning in beperkte mate mocht verlaten, bijvoorbeeld om geneesmiddelen aan te schaffen, doet daaraan volgens hem geen afbreuk. Hij acht het bovendien onredelijk om het kunnen verlaten van de woning gelijk te stellen met de mogelijkheid om een administratieve afspraak bij te wonen. Hij onderstreept dat het medisch attest geen details dient te bevatten over de precieze medische redenen, aangezien die onder het beroepsgeheim vallen. Verzoeker betwist dat hij de bedoeling had zich aan het toezicht van de overheid te onttrekken.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- Verzoeker diende op 23 oktober 2023 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Frankrijk stemde op 8 november 2023 in met zijn terugname (artikel 18, §1, b) van de Dublin III-verordening). Verzoeker keerde terug naar Frankrijk.
- Op 16 mei 2024 diende hij opnieuw een verzoek in. Frankrijk stemde op 7 juni 2024 opnieuw in met zijn terugname (artikel 18, §1, d)). Op 26 juli 2024 werd hij overgedragen.
- Nadien keerde hij terug en diende op 22 augustus 2024 een derde verzoek in. Op 10 september 2024 ging Frankrijk wederom akkoord met terugname.
- Op 19 september 2024 werd hij uitgenodigd in het kader van zijn lopende Dublinprocedure. Hij bood zich niet aan, maar zijn raadsman bezorgde op 26 september een medisch attest waaruit bleek dat verzoeker die dag een afspraak had bij het Rode Kruis.
- Op 1 oktober 2024 werd hij opnieuw uitgenodigd. Via zijn raadsman werd meegedeeld dat verzoeker van 30 september tot 4 oktober medisch ongeschikt was om zich aan te bieden.
- Op 14 oktober 2024 werd een derde afspraak vastgelegd. Op 21 oktober 2024 bezorgde zijn raadsman een medisch attest waaruit bleek dat verzoeker van 14 tot 17 oktober 2024 medisch verhinderd was.

De Raad stelt vast dat de medische attesten betrekking hebben op relatief korte perioden. Er werd geen attest voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoeker gedurende een langere tijd ongeschikt was om zich te verplaatsen. Verzoeker verklaarde bij zijn derde verzoek, op 28 augustus 2024, dat zijn gezondheidstoestand goed was (verklaring DVZ, nr. 38).

Bovendien bevat de oproeping van 8 oktober 2024 expliciet de mogelijkheid om zich, bij medische verhindering, op een andere werkdag in dezelfde week aan te bieden. Verzoeker kreeg aldus bijkomend de kans om zich alsnog bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden. Op 17 oktober 2024 meldde zijn advocaat dat verzoeker niet aanwezig kon zijn op 14 oktober en vroeg een nieuwe afspraak. In antwoord hierop stelde de verwerende partij dat, bij ontstentenis van een medisch attest dat de afwezigheid op 14 oktober verantwoordt, de afwezigheid als ongerechtvaardigd zou worden beschouwd en dat verzoeker nog een bijkomende termijn van twee weken kreeg om zich vrijwillig aan te melden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen gevolg gaf aan deze bijkomende uitnodiging, noch enige poging ondernam om zich nadien aan te bieden. In het licht van deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besloot dat verzoeker zich doelbewust onttrok aan de uitvoering van de overdracht naar Frankrijk. De medische attesten werden niet miskend, maar werden in hun context beoordeeld. Verzoeker werd expliciet bijkomende kansen geboden om zich op een moment naar eigen keuze aan te bieden, doch heeft dit nagelaten.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

3.2.4. In het derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat hij niet op behoorlijke wijze, in een taal die hij begrijpt, werd geïnformeerd over de gevolgen van het niet-naleven van oproepingen in het kader van zijn asielprocedure, en meer bepaald van de Dublinprocedure.

De Raad stelt vast dat bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming op 23 oktober 2023 gebruik werd gemaakt van een tolk Pashto. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker toen werd geïnformeerd via de overhandiging van zowel een "Dublinbrochure" als een "brochure rechten en plichten". Deze brochures zijn beschikbaar in diverse talen, waaronder het Pashto, zoals ook blijkt uit de officiële website van de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze documenten worden de Dublinprocedure, de verplichtingen van de verzoeker, en de mogelijke gevolgen van niet-medewerking duidelijk uiteengezet. Naar aanleiding van zijn daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming van 16 mei 2024, 24 augustus 2024 en 10 februari 2025 werden hem opnieuw deze brochures overhandigd. Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat hij niet werd geïnformeerd over zijn rechten en plichten tijdens het verloop van de Dublin-procedure.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 23 november 2023 een uitnodiging ontving van een ICAM-coach met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk. Deze uitnodiging vermeldt uitdrukkelijk dat het niet verschijnen of het niet meewerken kan worden geïnterpreteerd als een indicatie van onderduiken. Verzoeker is niet op die uitnodiging ingegaan, waarna hij het voorwerp was van een gedwongen overdracht aan Frankrijk.

Daarnaast werd hij bij de betekening van de bijlage 26quinquies ook ingelicht dat hij, indien hij binnen vijftien dagen na verzending van een oproeping of verzoek om inlichtingen geen gevolg daaraan geeft, geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds vier keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, meermaals de Dublinprocedure heeft doorlopen, en bijstand genoot van een raadsman gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht. Onder deze omstandigheden kan moeilijk worden volgehouden dat verzoeker niet voldoende werd geïnformeerd over zijn rechten en verplichtingen als verzoeker om internationale bescherming, noch over het verloop en de gevolgen van de Dublinprocedure.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de verstrekte informatie niet begreep, noch dat hij onwetend was over de mogelijke gevolgen van het niet-naleven van oproepingen.

Het derde onderdeel van het middel is niet ernstig.

4. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT